Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

2. juni 2022 *

»Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2010/75/EU – artikel 3, nr. 9) – integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening – procedure for ændring af en godkendelse – den berørte offentligheds deltagelse – begrebet »væsentlig ændring« af anlægget – forlængelse af et affaldsdeponeringsanlægs drift«

I sag C-43/21,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Nejvyšší správní soud (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Den Tjekkiske Republik) ved afgørelse af 20. januar 2021, indgået til Domstolen den 27. januar 2021, i sagen

FCC Česká republika s.r.o.

mod

Ministerstvo životního prostředí,

Městská část Dáblice,

Spolek pro Ďáblice,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, C. Lycourgos, og dommerne S. Rodin, J.-C. Bonichot (refererende dommer), L.S. Rossi og O. Spineanu Matei,

generaladvokat: J. Kokott,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– den tjekkiske regering ved L. Dvořáková, M. Smolek og J. Vláčil, som befuldmægtigede,

* Processprog: tjekkisk.

– Europa-Kommissionen ved M. Noll-Ehlers, P. Ondrůšek og C. Valero, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 27. januar 2022,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 3, nr. 9), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner (integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening) (EUT 2010, L 334, s. 17).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem FCC Česká republika s.r.o. på den ene side og Ministerstvo životního prostředí (miljøministeriet, Den Tjekkiske Republik), Městská část Praha-Ďáblice (distriktet Praha-Ďáblice, Den Tjekkiske Republik) og Spolek pro Ďáblice på den anden side vedrørende afgørelsen af 29. december 2015 om ændring af tilladelsen til at drive et affaldsdeponeringsanlæg i Praha-Ďáblice, som denne virksomhed fik tildelt med henblik på at forlænge deponeringsperioden fra den 31. december 2015 til den 31. december 2017.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Anden betragtning til direktiv 2010/75 har følgende ordlyd:

»For at forebygge, mindske og så vidt muligt eliminere forurening fra industrielle aktiviteter i overensstemmelse med principperne om, at »forureneren betaler«, og om forebyggelse af forurening må der fastlægges en samlet ramme for kontrol med de vigtigste industrielle aktiviteter, hvor der fortrinsvis gribes ind ved kilden, og hvor det sikres, at naturressourcerne forvaltes forsigtigt, og idet der om fornødent tages hensyn til den samfundsøkonomiske situation og de specifikke lokale forhold på det sted, hvor de industrielle aktiviteter finder sted.«

4 Det anføres i femte betragtning til dette direktiv:

»For at sikre, at forurening forebygges og bekæmpes, bør hvert enkelt anlæg kun kunne drives, hvis det er i besiddelse af en godkendelse […].«

5 18. betragtning til nævnte direktiv er affattet således:

»Ændringer af et anlæg kan føre til øget forurening. Driftslederne bør underrette den kompetente myndighed om planlagte ændringer, der vil kunne belaste miljøet. Væsentlige ændringer af anlæg, der kan medføre betydelige negative virkninger for menneskers sundhed eller miljøet, bør ikke gennemføres, førend ændringen er godkendt i henhold til dette direktiv.«

6 Følgende fremgår af 27. betragtning til samme direktiv:

»Effektiv offentlig deltagelse i beslutningsprocessen er i overensstemmelse med Århuskonventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet [(EUT 2005, L 124, s. 4), der blev indgået ved Rådets afgørelse 2005/370/EF af 17. februar 2005 (EUT 2005, L 124, s. 1),] nødvendig, således at borgerne får mulighed for at fremsætte synspunkter og anliggender, der kan være relevante for beslutningerne, og beslutningstagerne for at tage hensyn til dem; det vil give mere ansvarlighed i beslutningsprocessen og gøre den mere gennemskuelig, og det vil bidrage til offentlighedens opmærksomhed med hensyn til miljøspørgsmål og opbakning til de trufne beslutninger. […]«

7 I artikel 3, nr. 9), i direktiv 2010/75 defineres begrebet »væsentlig ændring« som »en ændring af et anlægs art eller funktionsmåde eller en udvidelse af et anlæg eller et fyringsanlæg, affaldsforbrændingsanlæg eller affaldsmedforbrændingsanlæg, som kan få negativ og betydelig indvirkning på menneskers sundhed eller miljøet«.

8 Direktivets artikel 4 pålægger medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at intet anlæg eller fyringsanlæg, affaldsforbrændingsanlæg eller affaldsmedforbrændingsanlæg drives uden godkendelse.

9 Nævnte direktivs artikel 10 med overskriften »Anvendelsesområde« fastsætter:

»Dette kapitel finder anvendelse på de aktiviteter, der er anført i bilag I, og som i givet fald udføres i et omfang som angivet ved de kapacitetstærskler, der er anført i dette bilag.«

10 Samme direktivs artikel 12 med overskriften »Ansøgning om godkendelse« har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at ansøgningerne indeholder en beskrivelse af:

a) anlægget og dets aktiviteter

b) de råstoffer og hjælpematerialer, andre stoffer samt den energi, der anvendes i eller produceres af anlægget

c) kilderne til emission fra anlægget

d) anlægsområdets tilstand

e) en basistilstandsrapport, når en sådan skal foreligge, i overensstemmelse med artikel 22, stk. 2

f) arten og mængden af de forventelige emissioner fra anlægget til de enkelte miljømedier samt en redegørelse for emissionernes signifikante miljøpåvirkninger

g) den valgte teknologi og andre teknikker, som kan forebygge eller, såfremt dette ikke er muligt, nedbringe emissionerne fra anlægget

h) foranstaltninger til forebyggelse, forberedelse til genbrug, genvinding og nyttiggørelse af affald, der produceres på anlægget

i) andre påtænkte foranstaltninger til opfyldelse af de generelle principper for driftslederens grundlæggende forpligtelser i medfør af artikel 11

j) påtænkte foranstaltninger til overvågning af emissionerne til miljøet

k) de væsentligste alternativer, som ansøgeren har undersøgt, til teknologi, teknik og foranstaltninger som forslået i ansøgningen, i form af et resumé.

Ansøgningen skal ligeledes indeholde en ikke-teknisk sammenfatning af de informationer, der er omhandlet i første afsnit.

2. Såfremt oplysninger meddelt i overensstemmelse med kravene i direktiv 85/337/EØF eller en sikkerhedsrapport indgivet i henhold til direktiv 96/82/EF eller andre informationer meddelt i medfør af andre retsforskrifter opfylder nogen af kravene i stk. 1, kan disse informationer indgå i eller vedlægges ansøgningen.«

11 Artikel 14, stk. 1 og 2, i direktiv 2010/75 med overskriften »Godkendelsesvilkår« bestemmer:

»1. Medlemsstaterne sørger for, at godkendelsen omfatter alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde de i artikel 11 og 18 omhandlede krav.

Foranstaltningerne skal mindst omfatte følgende:

a) emissionsgrænseværdier for de forurenende stoffer, der er opført på listen i bilag II, samt for andre forurenende stoffer, som under hensyn til deres art og deres potentielle evne til at overføre forurening fra et miljømedium til et andet vil kunne udledes fra det pågældende anlæg i betydelige mængder

b) passende krav til beskyttelse af jordbund og grundvand og foranstaltninger vedrørende overvågning og forvaltning af affald, der produceres på anlægget

c) passende krav til overvågning af emissionerne med angivelse af:
   i) målemetode, målingernes hyppighed og evalueringsprocedure, samt
   ii) når artikel 15, stk. 3, litra b), er anvendt, at resultaterne af emissionsovervågningen er tilgængelige for de samme perioder og med de samme referencevilkår som for de emissionsniveauer, der er forbundet med den bedste tilgængelige teknik

d) pligt til regelmæssigt og mindst hvert år at forelægge den kompetente myndighed:
   i) informationer på grundlag af resultaterne af emissionsovervågningen som anført i litra c) og andre påkrævede informationer, der sætter den kompetente myndighed i stand til at kontrollere, at godkendelsesvilkårene overholdes, samt
   ii) når artikel 15, stk. 3, litra b), er anvendt, et resumé af resultaterne af emissionsovervågningen, der gør det muligt at sammenligne med de emissionsniveauer, der er forbundet med den bedste tilgængelige teknik

e) passende krav til regelmæssig vedligeholdelse og overvågning af de foranstaltninger, der træffes for at forebygge emissioner til jordbund og grundvand, jf. litra b), og passende krav om periodisk overvågning af jordbund og grundvand med henblik på relevante farlige stoffer, der kan tænkes at forekomme på området, og med tanke på en mulig forurening af jordbund eller grundvand på anlægsområdet

f) foranstaltninger vedrørende andre vilkår end normale driftsvilkår som f.eks. opstart og nedlukning, udslip, forstyrrelser, momentane standsninger og definitivt driftsophør

g) krav om størst mulig begrænsning af forurening over store afstande eller grænseoverskridende forurening

h) vilkår for vurdering af overholdelsen af emissionsgrænseværdierne eller en henvisning til de gældende krav, der er præciseret andre steder.

2. Med henblik på stk. 1, litra a), kan emissionsgrænseværdierne suppleres med eller erstattes af parametre eller tekniske foranstaltninger med tilsvarende funktion, der sikrer en tilsvarende miljøbeskyttelse.

[…]«

12 Direktivets artikel 20 med overskriften »Driftsledernes ændringer af anlæg« bestemmer:

»1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at driftslederen oplyser den kompetente myndighed om planlagte ændringer i anlæggets art eller funktionsmåde og om udvidelser af anlægget, når dette kan få følger for miljøet. I påkommende tilfælde ajourfører den kompetente myndighed godkendelsen.

2. Medlemsstaterne sørger for, at driftslederen ikke gennemfører planlagte væsentlige ændringer, førend ændringen er godkendt i henhold til dette direktiv.

Ansøgningen om godkendelse og den kompetente myndigheds afgørelse skal omfatte de dele af anlægget og de forhold som anført i artikel 12, der kan blive påvirket af den væsentlige ændring.

3. Enhver ændring af et anlægs art eller funktionsmåde og enhver udvidelse af et anlæg anses for at være væsentlig, når ændringen eller udvidelsen i sig selv har et omfang, der mindst svarer til kapacitetstærsklerne i bilag I.«

13 Nævnte direktivs artikel 24, stk. 1, bestemmer:

»Medlemsstaterne sikrer, at den berørte offentlighed tidligt og på en effektiv måde får mulighed for at medvirke ved følgende procedurer:

[…]

b) udstedelse af en godkendelse til en væsentlig ændring

[…]«

14 Samme direktivs artikel 25 med overskriften »Adgang til klage og domstolsprøvelse« har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne sikrer inden for rammerne af deres relevante nationale lovgivning, at medlemmerne af den berørte offentlighed har adgang til ved en domstol eller ved et andet uafhængigt og upartisk ved lov nedsat organ at få prøvet den materielle og processuelle lovlighed af enhver afgørelse, handling eller undladelse, der er omfattet af artikel 24, når en af følgende betingelser er opfyldt:

a) de har tilstrækkelig interesse

b) de gør gældende, at en rettighed er krænket, når dette er en forudsætning i henhold til en medlemsstats forvaltningsprocesretlige regler.

2. Medlemsstaterne afgør, på hvilket stadium der kan rejses indsigelse mod afgørelser, handlinger eller undladelser.

3. Medlemsstaterne fastsætter, hvad der forstås ved tilstrækkelig interesse og krænkelse af en rettighed, i overensstemmelse med målet om at give den berørte offentlighed vidtgående adgang til klage og domstolsprøvelse.

Med henblik herpå anses den interesse, som enhver ikke-statslig organisation, der arbejder for miljøbeskyttelse og opfylder eventuelle krav efter national lovgivning, har, for tilstrækkelig, jf. stk. 1, litra a).

Sådanne organisationer anses også for at have rettigheder, der kan krænkes, jf. stk. 1, litra b).

4. Stk. 1, 2 og 3 udelukker ikke muligheden af en forudgående klageprocedure ved et forvaltningsorgan og indskrænker ikke gyldigheden af et eventuelt krav i national lovgivning om, at administrative klagemuligheder skal være udtømt, inden sagen kan indbringes for domstolene.

Sådanne procedurer skal være rimelige, afbalancerede, hurtige og ikke uoverkommeligt dyre.

5. Medlemsstaterne sikrer, at offentligheden får praktiske informationer om de administrative klagemuligheder og adgangen til domstolsprøvelse.«

Tjekkisk ret

Lov om integreret forebyggelse

15 Zákon č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci) (lov nr. 76/2002 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening, om det integrerede forureningsregister og

om ændring af visse love, herefter »lov om integreret forebyggelse«) i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen, som gennemfører direktiv 2010/75 i den tjekkiske retsorden, definerer i § 2, litra i), en »væsentlig ændring« som følger:

»en ændring i brug, en ændring i driftsmetoden eller en ændring i anlæggets størrelse, der kan have en væsentlig negativ indvirkning på menneskers sundhed eller miljøet; en væsentlig ændring er altid:

1. en ændring i brug, en ændring i driftsmetoden eller en ændring i anlæggets størrelse, hvis det alene resulterer i at nå de tærskelværdier, der er specificeret i bilag 1 til loven […]«.

16 I henhold til § 7, stk. 1, i samme lov er procesdeltagere i sagen om udstedelse af en integreret tilladelse altid:

»a) operatøren for anlægget

b) ejeren af anlægget, såfremt han ikke er operatør for anlægget

c) den kommune, hvor anlægget er eller skal opføres

[…]

e) borgerforeninger, almennyttige institutioner, arbejdsgiverforeninger eller handelskamre, hvis formål er at støtte og beskytte faglige interesser eller offentlige interesser på grundlag af specifikke lovbestemmelser, samt kommuner eller regioner, hvor dette anlæg kan have en miljømæssig indvirkning, såfremt der inden for otte dage efter offentliggørelsen af resuméet af oplysningerne i ansøgningen i overensstemmelse med § 8 rettes en skriftlig henvendelse til myndigheden som procesdeltagere.«

17 § 19a i lov om integreret forebyggelse finder anvendelse på proceduren for ændring af en integreret tilladelse. I henhold til § 19a, stk. 4, i denne lov er det, hvis det ikke drejer sig om en væsentlig ændring af anlægget, kun »de deltagere«, der er nævnt i § 7, stk. 1, litra a) og b), i nævnte lov, dvs. operatører og ejere af anlægget, der deltager i proceduren for ændring af en integreret tilladelse. Det er regionskontorerne, i Prag er det Magistrát hlavního města Prahy (byrådet i Prag), der træffer afgørelse om udstedelse og ændring af en integreret tilladelse. Det er miljøministeriet, dvs. appelmyndigheden, der træffer afgørelse om klager over disse afgørelser.

Lov om vurdering af miljøpåvirkninger

18 Zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (lov nr. 100/2001 om vurdering af miljøpåvirkninger) i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen, gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EUT 2012, L 26, s. 1).

19 I henhold til § 3 i lov nr. 100/2001 i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen, forstås ved:

»[…]

c) berørt område det område, hvis miljø og indbyggere kan blive væsentligt påvirket ved gennemførelsen af projektet

d) relevant lokal myndighed en lokal myndighedsenhed, inden for hvilken mindst én del af området er beliggende

[…]

i) berørt samfund:

[…]

2. en juridisk privat person, hvis virksomheds genstand i overensstemmelse med stiftelsesdokumentet er beskyttelsen af miljøet eller folkesundheden, og som ikke driver erhvervsmæssig virksomhed eller en anden erhvervsmæssig aktivitet som hovedaktivitet, der blev etableret mindst tre år før datoen for meddelelse om kontrolproceduren i overensstemmelse med § 9b, stk. 1, eller inden datoen for afgørelsen i henhold til § 7, stk. 6, eller støttet af mindst 200 personer med deres underskrifter.«

20 Nævnte lovs § 9c er sålydende:

»I tilfælde af henvendelse til det administrative organ, der gennemfører kontrol, ved indgivelse af en skriftlig erklæring inden for 30 dage fra datoen for offentliggørelsen af oplysningerne i overensstemmelse med § 9b, stk. 1, bliver deltagere i kontrolproceduren også:

a) en relevant lokal myndighed eller

b) det berørte samfund, der er omtalt i § 3, litra i), nr. 2.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

21 FCC Česká republika driver et affaldsdeponeringsanlæg i distriktet Praha-Ďáblice i henhold til en tilladelse udstedt i 2007 i henhold til lov om integreret forebyggelse. Denne tilladelse, som flere gange er blevet ændret, er bl.a. blevet ændret ved to lejligheder med henblik på at forlænge deponeringsperioden. I slutningen af 2015 anmodede FCC Česká republika byrådet i Prag, dvs. den kompetente myndighed, om en tredje udsættelse af den fastsatte dato for driftens ophør, som var fastsat til den 31. december 2015. Ved afgørelse af 29. december samme år imødekom denne administrative myndighed anmodningen og udsatte datoen for indstillingen af deponeringen til den 31. december 2017.

22 Distriktet Praha-Ďáblice og Spolek pro Ďáblice, en miljøbeskyttelsesforening, påklagede denne afgørelse til miljøministeriet, som afviste klagen med den begrundelse, at klagerne ikke var parter i proceduren for ændring af den integrerede tilladelse.

23 Disse sidstnævnte anlagde sag til prøvelse af miljøministeriets afgørelse om afslag ved Městský soud v Praze (byretten i Prag, Den Tjekkiske Republik), som ophævede afgørelsen med den begrundelse, at forlængelsen af tilladelsen til deponering var en »væsentlig ændring« som omhandlet i § 2, litra i), i lov om integreret forebyggelse, som gav ret til offentlig deltagelse i henhold til direktiv 2010/75.

24 FCC Česká republika har iværksat appel til prøvelse af dommen afsagt af Městský soud v Praze (byretten i Prag) ved Nejvyšší správní soud (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Den Tjekkiske Republik), dvs. den forelæggende ret. Virksomheden har gjort gældende, at henset til den praksis fra Domstolen, som Městský soud v Praze (byretten i Prag) har henvist til, kan den blotte forlængelse med to år af deponeringsperioden ikke kvalificeres som en »væsentlig ændring« som omhandlet i § 2, litra i), i lov om integreret forebyggelse, eftersom den ikke indebærer arbejder eller indgreb, der ændrer stedets fysiske situation.

25 Forlængelsen af tilladelsen har hverken ændret deponeringsanlæggets størrelse eller dets samlede kapacitet til oplagring af affald. Det var også med henblik på at fylde deponeringsanlægget op til den tilladte kapacitet, at FCC Česká republika havde indgivet en anmodning om forlængelse af deponeringsperioden. Selv om forlængelsen af tilladelsen skulle have indvirkning på miljøet, er der i følge FCC Česká republika imidlertid ikke tale om en »væsentlig ændring« som omhandlet i § 2, litra i), i lov om integreret forebyggelse.

26 Den forelæggende ret har anført, at Domstolen endnu ikke har taget stilling til fortolkningen af begrebet »væsentlig ændring« som omhandlet i direktiv 2010/75.

27 Selv om hverken den maksimalt tilladte størrelse eller den samlede kapacitet i hovedsagen er blevet ændret, har den forelæggende ret anført, at en forlængelse af deponeringsperioden ikke desto mindre vil medføre, at affald føres på anlægget i yderligere to år. Den forelæggende ret har ligeledes anført, at det fremgår af 12. betragtning til og artikel 1 i direktiv 2010/75, at direktivet har til formål generelt at nå et højt miljøbeskyttelsesniveau. Den ser derfor ikke nogen hindring for, at en forlængelse af driften af et anlæg kan udgøre en »væsentlig ændring«, for så vidt som denne forlængelse kan have en negativ og betydelig indvirkning på menneskers sundhed eller miljøet, således som det kræves i direktivets artikel 3, nr. 9).

28 På denne baggrund har Nejvyšší správní soud (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 3, nr. 9), i […] direktiv 2010/75[…] fortolkes således, at udtrykket »væsentlig ændring« af et anlæg også omfatter forlængelse af deponeringsperioden på et affaldsdeponeringsanlæg, selv om der ikke samtidig sker nogen ændring i anlæggets godkendte maksimale [størrelse] og den samlede tilladte kapacitet?«

Om det præjudicielle spørgsmål

29 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om artikel 3, nr. 9), i direktiv 2010/75 skal fortolkes således, at den blotte forlængelse af deponeringsperioden for affald, uden at hverken anlæggets maksimalt godkendte størrelse eller anlæggets samlede kapacitet ændres, udgør en »væsentlig ændring« som omhandlet i denne bestemmelse.

30 Det skal indledningsvis bemærkes, at deponeringsanlæg, som modtager over 10 tons affald om dagen eller har en samlet kapacitet på over 25 000 tons, er blandt de aktiviteter, der er opregnet i bilag I til direktiv 2010/75, og som, idet de henhører under anvendelsesområdet for dette direktivs kapitel II i medfør af artikel 10 heri, er undergivet et krav om godkendelse i medfør af artikel 4 i nævnte direktiv. Det samme gælder enhver »væsentlig ændring« af anlægget i medfør af samme direktivs artikel 20, stk. 2.

31 Når der kræves en godkendelse, for det første, pålægger artikel 24, stk. 1, litra a), i direktiv 2010/75 medlemsstaterne at sikre, at den berørte offentlighed tidligt og på en effektiv måde får mulighed for at medvirke i proceduren for udstedelse af denne godkendelse, og, for det andet, dette direktivs artikel 25 giver medlemmerne af denne offentlighed ret til domstolsprøvelse, bl.a. af denne godkendelse, hvis de har tilstrækkelig interesse i søgsmålet.

32 I henhold til artikel 3, nr. 9), i direktiv 2010/75 er en »væsentlig ændring« af anlægget »en ændring af et anlægs art eller funktionsmåde eller en udvidelse af et anlæg eller et fyringsanlæg, affaldsforbrændingsanlæg eller affaldsmedforbrændingsanlæg, som kan få negativ og betydelig indvirkning på menneskers sundhed eller miljøet«.

33 Det fremgår af selve ordlyden af denne artikel 3, nr. 9), at en ændring skal kvalificeres som »væsentlig«, når den opfylder to betingelser, hvoraf den første vedrører ændringens indhold og den anden de potentielle følger heraf.

34 Betingelserne er kumulative. En ændring af et anlægs art eller funktionsmåde eller en udvidelse af et anlæg er nemlig ikke »væsentlig« som omhandlet i artikel 3, nr. 9), i direktiv 2010/75, hvis den ikke kan få negativ og betydelig indvirkning på menneskers sundhed eller miljøet. Omvendt er det ikke tilstrækkeligt, at en ændring kan få væsentlige negative indvirkninger på menneskers sundhed eller på miljøet, for at den er »væsentlig« i direktivets forstand. Hvis dette var tilfældet, ville EU-lovgiver ikke have præciseret, at en væsentlig ændring består i en ændring af et anlægs art eller funktionsmåde eller en udvidelse af et anlæg.

35 Hvad angår den første betingelse vedrørende indholdet af den væsentlige ændring definerer artikel 3, nr. 9), i direktiv 2010/75 alternativt denne som »en ændring af et anlægs art eller funktionsmåde eller en udvidelse af et anlæg«.

36 I denne henseende skal det for det første bemærkes, at den blotte forlængelse af varigheden af deponeringen af affald ikke i sig selv ændrer anlæggets omfang eller opbevaringskapaciteten som fastsat i den oprindelige tilladelse, og derfor udgør dette ikke en »udvidelse« af anlægget. Den forelæggende ret har i øvrigt sørget for at præcisere, at forlængelsen af deponeringsperioden af det i hovedsagen omhandlede affald er fastsat uden samtidig ændring af deponeringsanlæggets tilladte maksimale størrelse eller dets samlede kapacitet.

37 Det skal tilføjes, at denne bestemmelse definerer »væsentlig ændring« som »ændring […] af et anlæg«. Denne formulering er så meget desto vigtigere, som direktiv 2010/75 har til formål at regulere »industrielle aktiviteter, der medfører forurening«, således som det bl.a. fremgår af definitionen af dets anvendelsesområde i dette direktivs artikel 2 og af overskriften til bilag I til nævnte direktiv, der opregner de aktiviteter, der kræver tilladelse i henhold til direktivets kapitel II. Den blotte forlængelse af deponeringsperioden udgør imidlertid ikke en ændring af anlægget, hverken hvad angår dets art eller dets funktionsmåde.

38 For det andet ændrer den blotte forlængelse af varigheden af deponeringsperioden, således som generaladvokaten har anført i punkt 35 i forslaget til afgørelse, heller ikke deponeringsanlæggets funktionsmåde eller art.

39 Denne fortolkning understøttes af den sammenhæng, hvori artikel 3, nr. 9), i direktiv 2010/75 indgår.

40 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at der ikke er nogen bestemmelse i direktiv 2010/75, der nævner driftsperioden som en egenskab ved driften af anlægget, der nødvendigvis skal indgå i tilladelsen.

41 Eftersom direktiv 2010/75 ikke kræver, at den oprindelige tilladelse skal omfatte en driftsperiode, kan det ikke fortolkes således, at en forlængelse af driften i sig selv kræver, at der skal udstedes en ny tilladelse.

42 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at den blotte forlængelse af deponeringsperioden for affald hverken udgør en ændring af et anlægs art eller funktionsmåde eller en udvidelse af et anlæg som omhandlet i artikel 3, nr. 9), i direktiv 2010/75. En sådan forlængelse opfylder følgelig ikke den første af de to kumulative betingelser der er nævnt i denne doms præmis 32 og 33, der kræves opfyldt, for at en ændring kvalificeres som en »væsentlig ændring«.

43 Det er derfor ufornødent at undersøge, om den anden betingelse for, at der kan være tale om en »væsentlig ændring«, nemlig at ændringen kan få negativ og betydelig indvirkning på menneskers sundhed eller miljøet, er opfyldt.

44 Det følger heraf, at forlængelsen ikke udgør en »væsentlig ændring« som omhandlet i artikel 3, nr. 9), i direktiv 2010/75. Dette direktivs artikel 20, stk. 2, første afsnit, kræver således ikke, at medlemsstaterne skal pålægge driftslederen af et deponeringsanlæg at anmode om en ny godkendelse, når denne alene påtænker at forlænge deponeringsperioden for affald inden for grænserne af den samlede opbevaringskapacitet, der allerede er blevet godkendt.

45 I lyset af ovenstående bemærkninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 3, nr. 9), i direktiv 2010/75 skal fortolkes således, at den blotte forlængelse af deponeringsperioden for affald, uden at der sker nogen ændring i anlæggets godkendte maksimale størrelse og den samlede tilladte kapacitet, ikke udgør en »væsentlig ændring« som omhandlet i denne bestemmelse.

Sagsomkostninger

46 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

Artikel 3, nr. 9), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner (integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening) skal fortolkes således, at den blotte forlængelse af deponeringsperioden for affald, uden at der sker nogen ændring i anlæggets godkendte maksimale størrelse og den samlede tilladte kapacitet, ikke udgør en »væsentlig ændring« som omhandlet i denne bestemmelse.

Underskrifter